

The Magic of Life Oracle – Hoe staat het ervoor?

1 juli, dat was de leverdatum van het orakel. Helaas bleek die onhaalbaar. Daarna leek alles op tijd te zijn zodat ik de workshop op het vrouwenfestival Lorelei kon geven op 10 juli. Ook dat bleek uiteindelijk niet haalbaar.

Ondertussen zijn er een aantal onderdelen binnen, maar blijkt de kwaliteit niet voldoende. Daardoor ben ik nog steeds samen met de drukker bezig om dit op te lossen.

En dat raakt.

Het raakt diepe pijnen die ik nooit had verwacht. Het raakt ook gewoon frustratie, omdat ik na bijna twee jaar zó klaar ben om het orakel eindelijk in handen te hebben en te kunnen verkopen aan al die mensen die zo onder de indruk zijn nadat ze het orakel hebben ervaren. En de mensen die het nog zullen gaan ervaren. 😊

Dus: de beloofde verzendweek is helaas onhaalbaar en een nieuwe leverdatum is nog onzeker. Maar liever dat, dan iets verkopen waar ik niet volledig achter sta.

Kwaliteit waarborgen vind ik belangrijk. Het mag echt aan mijn visie voldoen.

En dat op zichzelf is al een heel proces voor mij om te doorlopen. Nog nooit eerder ben ik zo uitgedaagd om te blijven staan voor mijn visie. Vaak gebeurde het dat, als ik maar vaak genoeg hoorde dat ik te veel verwachtte, ik mezelf aanpaste en het maar liet gaan.

Maar nu voelt dat echt anders.

Ik wil het gewoon goed.

En daar blijf ik mezelf aan herinneren, met de uitdaging om dit op een liefdevolle en zachte manier te doen.

Ondertussen worden er zulke bijzondere dingen in mij geraakt. Van de week schreef ik hierover:

“De pijn van weer een kind niet in mijn armen

Op Lorelei gaf ik een workshop met The Magic of Life Oracle.

1 juli zou alles binnen zijn. Dat werd: "Alles is op tijd voor je workshop." En uiteindelijk werd het: "Helaas, het lukt niet."

Oplossingsgericht als ik ben, ging ik gewoon pragmatisch verder met de vraag: *Hoe dan wel?*

Ik vond een andere vorm voor de workshop en ging vrolijk verder met de dag.

Tuurlijk wist ik wel dat ik mezelf misschien nog toestemming moest geven om te voelen wat dit met me deed. Maar dat lukte gewoon niet zo goed.

Tot de ochtend van de workshop.

Tijdens de tribe-verbinding mochten we allemaal in het Kraaiennest komen liggen. De muziek ging aan. Ik lag daar enigszins uit verbinding, maar ik was er met alles wat er was.

Toen zong ze iets met *starchild*.

Ik brak.

De tranen stroomden als watervallen over mijn wangen. De vrouwen om me heen hielden me vast en streelden mijn armen. Warm en zacht.

Ik ging door diepe pijn.

De pijn van alle kinderen die ik niet in mijn armen heb kunnen houden.

En nu kon ik wéér een kind, het orakel, niet in mijn armen houden.

Het was rauw.

Het was pijnlijk, tot in het diepste van mijn hart.

Het was helend.

's Middags gaf ik de workshop aan twee vrouwen. Ondanks dat ik even de teleurstelling moest verwerken over het aantal deelnemers, hebben we een fantastisch diepgaande workshop ervaren.

De dames waren diep geraakt door het orakel en konden mooie verschuivingen ervaren.

En toen ik de tent uitstapte, zag de wereld er anders uit.

Ik wist dat ik de laatste twee dagen vol in mijn licht zou staan op Lorelei.”

Het brengt heel wat teweeg om zo bezielde een product in de wereld te zetten. Maar gestaag en in liefde ga ik door.

Wij allemaal verdienen het om dieper bewust te zijn van wat leven is. We verdienen het allemaal om het leven sensueel te ervaren. Om met plezier te leven.

En meer kan ik er op dit moment even niet over zeggen.

Veel liefs,

Rozemarijn

